

PAISLEY
HOPE

Tavo širdi

PRISI-

JAUKINU

2
RANČA
SILVER
PAINSO

svajonių knygos

Tavo širdi

PRISI- JUKINU

PAISLEY HOPE

Iš anglų kalbos vertė
Julija Vaitiekūnaitė

svajonių knygos

Vilnius, 2026

Autorės žodis

Dėl Kentukio derbio žirgų lenktynių, vienmečio žirgo pirkimo, kelio į lenktynes ir apskritai žirgų dresūros konsultuotasi su specialistais, bet turėkite omeny, jog tai romanas, tad terminai, įvykiai ir kelias į Veido ir Aivės Kentukio derbį gali nesutapti su kitų. Atminkite: romanas reikia mėgautis, o įvykiai gali būti pakeisti, kad tiktų prie istorijos.

Perspėjimai:

Išsamiai aprašyti seksualiniai santykiai (dažnai)

Vaisingumo problemos – diskusijos

Emocinis smurtas praeityje – diskusijos

Piktnaudžiavimas alkoholiu – diskusijos

Kvėpavimo / šiurkštūs žaidimai / analinis seksas / nešvankūs pokalbiai (dažnai)

*Skiriu toms, kurios ieško savo paniurusio, ištikimo ir rūpes-
tingo kaubojaus, išsitatuiruosiančio „Mano“ ant rankos, kad at-
rodytų gražiai apsvijus kaklą, – nepasiduok, mažute. Tavo Veidas
Ešbis ateis.*

Žodynas

Vienmetis žirgas – žirgas nuo vienerių iki dvejų metų amžiaus
Kontroliuojamas šuoliavimas – greičiausias žirgo tempas
Jaunas žirgas – žirgas nuo dvejų iki trejų metų amžiaus
Atrenkamosios lenktynės – paruošiamosios lenktynės
žirgui prieš lenktynes už taškus
Savarankiškai – kai žirgas dirba pats, be pagalbos
Išsivaikščiojimas – kai žirgui leidžiama pailsėti
Kaitalioji priekines – kai žirgas kaitalioja priekines kanopas

„Alexa“, jžunk Veido ir Aivēs meilēs istorijq

1. „The Red Clay Strays“ – *Stone’s Throw*
2. Leon Bridges – *Coming Home*
3. Colter Wall – *The Devil Wears a Suit and Tie*
4. Eric Church – *Like a Wrecking Ball*
5. Zach Bryan su „The Lumineers“ – *Spotless*
6. Morgan Wallen – *Sand In My Boots*
7. „Pistol Annies“ – *I Feel a Sin Comin’ On*
8. Lainey Wilson – *Heart Like a Truck*
9. Tyler Childers – *In Your Love*
10. Sierra Ferrell su Billy Strings – *Bells of Every Chapel*
11. Jessie Murph – *Son of a Bitch*
12. Liam St. John – *forefathers (Stripped Back)*
13. Josh Meloy – *Porch Light*
14. Dylan Gossett – *If I Had a Lover*
15. Riley Green – *Worst Way*

Prologas

VEIDAS

Liepa

– Privalau pasiaiškinti. Tai buvo lėčiausiai išiplieskiantis romanas istorijoje Netekau laiko nuovokos, tada ta apylanka...

Lekiant didžiojo namo laiptais žemyn, man prie šono prilipusi smulkaus sudėjimo pleputė bereikšmiai tauškalais bando teisintis, kodėl pavėlavo į darbo pokalbį.

Spoksodamas į laukus mąstau, ką ji čia paisto ir kokia čia dar lėta istorija.

Jai toliau pasakojant siužetą, įkvepiu vėlyvo Kentukio ryto oro. Žinau, gailėsiuos šio raginimo, bet, po galais, tegul eina prie reikalo.

– Paaiškink.

– Ką? Išiplieskimą? Ar kaip per knygą pavėlavau? Net norėdama nespėčiau atsakyti. Lėtai išiplieskianti istorija yra... Žinai, kai privedama prie... pikantiškos knygos dalies.

Pikantiškos?

Palaukia vos sekundėlę, tačiau, man tylint, tęsia toliau:
– Žodžiu, labai patiko pagrindinė veikėja, jis pagaliau ją pabučiavo... nes kitas vyrukas, su kuriuo ji buvo, ką tik baigė, jie buvo kambariokai...

Išgąsdindamas sustoju ir atsisuku į ją – noriu sužinoti, ką ši mergina čia pliurpia.

Ji sumirksi ir žiūri į mane supratusi, jog tikrai persistengė. Bet kažkodėl kalba toliau.

– Noriu pasakyti, jis pats jau ruošėsi pabandyti su ja ir... – vos akimirką patylėjusi nunarina akis į savo batus ir vėl tęsia: – Žodžiu... Dabar aš čia, tad vėliau sužinosiu, kuris iš jų...

Ne.

– Tiesiog... Dieve... Supranti, kas yra profesionalumas? Nors kiek? – klausiu neleisdamas užbaigti sakinio, nes manau, kad tas knygos aptarimas – po galais, ką ji skaito, gal pornografiją? – gali prilygti seksualiniam priekabavimui, nors šią akimirką atrodo, kad skriaudžiamas esu aš.

Ji išsižioja, bet neprataria nė žodžio. Priimu šį ženklą kaip leidimą eiti toliau.

– Atsiprašau, kad pavėlavau ir iššvaisčiau jūsų laiką, pone Ešbi, – taria daug profesionaliau, lyg jau būčiau numojęs į ją ranka dar nė nepakalbinęs. Iki šios akimirkos taip ir buvo.

Sukandu dantis. Taip liūdnai ištarė mano vardą, kad kiek aprimau. Gal šeima ir teisi. Sprendžiant iš to, kokia suserimusi atrodo ši moteris, pavėlavusi vos šešias minutes, gal kiek ir perspaudžiau. Tiesiog neturėjau kantrybės. Tenoriu

išgyventi šią prakeiktą dieną ir atsikvėpti po velniškai ilgo ryto su advokatais ir buvusiąja Džanele.

Vėl sustoju, pasiruošiu atsisukti į šią kibirkštėlę ir pasakyti, kad pradėsime pokalbį iš naujo daug profesionaliau. Net nespėjus išsižioti, suvokiu, kad ji eina per greitai ir nežiūri, kur, tad nė nepastebi manęs sustojusio, kol neįsirežia tiesiai į mane ir atbula nesuklumpa pievoje.

– Šūdas... Atleiskite, – atsiprašo, kai lengvai suimu ją už alkūnių, kad neparvirstų.

– Klausyk, panele... – jai atgavus pusiausvyrą, paleidžiu alkūnes, stengiuosi nežiūrėti į gražias violetinio ir melsvo atspalvio mane stebinčias akis.

– Spenser, – pasako taip, lyg būtų siaubingai nemandagu pamiršti jos pavardę. Tą, kurią pakartojo susipažinusi su mano šeima prieš penkias minutes.

Gera, gal ir nemandagu, net man.

– Taip. Panele Spenser, nedaugžodžiausiu.

Apsisukęs vėl imu žingsniuoti – ji seka iš paskos, kol artindamasis prie savo kabineto prasibraunu pro du darbininkus, sustojusius žvilgtelėti į moterį, besivelkančią už manęs. Praeidamas papurtau galvą, nes tai tik būrys ištvirkėlių mano rančioje.

– Naujokų nieieškau, – pareiškiu. – Nors pozicija laikina, reikia, kad Sem vietą užimtų patyręs dresuotojas.

Žengiu pro kabineto duris – ji paskui. Apeinu stalą – ji atsistoja priešais, vilkėdama patrintus džinsus, tobulai prigludusius juodus marškinėlius ir tokios pat spalvos kaubojiškus batus, sukryžjavusi rankas po stangriomis krūtimis,

prilaikydama jas it lentynėle. Pažvelgęs į akis suvokiu pasakęs tai, kas ją suerzino.

– Supratau, tu vienas iš daugelio? Manai, kad jei jau esu jauna, tai nepatyrusi?

Nusiėmęs skrybėlę mesteliu ją ant stalo. Po galais, aš visiškai priešingybė. Ši neklaužada...

– Matau, kad švaistau laiką tikėdamasi ko nors geriau, – meta iššūkį.

Pasilenkęs priekin, delnais atsiremiu į stalą. Prabylu tokiu žemu balsu, kad suprastų, jog nebesiterliosiu. Po galais, čia vadovauju aš, ne ji.

– Lytis čia nieko nelemia. Moterys – vienos geriausių dresuotojų pasaulyje. Po šimts, pati pakeisi moterį.

Jos akys sušvelnėja ir nuleidusi rankas beveik susidrovi.

– Ak, vardas Sem, pagalvojau...

– Samanta, – pertraukiu. – Prielaidos beveik niekada niekur nenuveda, – šiurkščiai tarsteliu.

Persibraukiu plaukus ir prisėdęs atsilošiu. Ji aiškina, pripažįstu, ir turbūt gražiausia moteris, kokią tik esu regėjęs per labai ilgą laiką. Gerai, atimanti žadą. Atėmė jį ir pastatė pimpalą vos persimetusi savo tamsius plaukus per petį žengdama laukan.

Aivė Spenser. Žiūriu į ją ir nesuprantu, kaip galėjau pamiršti vardą.

Ji atkartoja mano judesius ir kiek atsipalaiduoja sėsdamasi priešais. Prieš tęsdamas įkvėpiu. Nesitikėjau, kad šis pokalbis prasidės taip stipriai. Nesu bjaurybė. Tiesiog visada turiu tiek daug reikalų, kad kalbu be užuolankų ir

dažniausiai iš susierzinimo, jau norėdamas imtis kitos užduoties.

– Jei atvirai, taip, tu jauna, kiek patirties? Penkeri metai?

Vėl pasirodo tas nepatenkintas žvilgsnis, bet širdies formos veidas nieko neišduoda: aukšti skruostikauliai, siaura, tiesi nosis ir putlios rausvos lūpos – tobula. Viską pasako akys. Audringas žvilgsnis perspėja tučtuojau parodysiantis, kur mano vieta. Jei nebūčiau toks pavargęs, gal net nusijuokčiau.

– Šiaip tai beveik penkiolika, jei skaičiuotume praktiką. Šalia to turiu Kentukio universiteto žirgininkystės studijų diplomą, gavau visą stipendiją, dar penkeri metai treniruoju grynakraujus Belingemų rančioje – kilsteli antakį lyg klaustų, ar neįspūdinga. – Prieš tai treji metai Notingamo reabilitacijos centre, buvau bendrasavininkė. Ak, dar keturios vasaros praktikos Amerikos kvorterių ir grynakraujų žirgų asociacijoje su Piteriu Sampsonu vidurinės ir universiteto metais. – Pamini žinomą dresuotoją, prisidėjusį prie du tūkstančiai penkioliktųjų metų Trijų karūnų laimėtojo pergalės.

Prakeikimas.

– Nejaugi niekas nesakė? Prielaidos beveik niekada niekur nenuveda.

Jai įžūliai šyptelėjęs, užsimanau padaryti daug nepadorių dalykų, norėdamas nušluoti tą vypsą nuo veido.

Man suniurzgėjęs, ji kiek atsipalaiduoja.

– Man sekasi tai, ką darau. Mano požiūris šiuolaikinis, tokio, spėju, ir trūksta šioje rančioje. Šitai praverstų, ypač jei tikiesi kada nors dar dalyvauti lenktynėse, – pasiūlo.

Žiūriu į ją ir svarstau, ar galės viską perimti. Penkiolika metų? Tai dirba su žirgais nuo... vaikystės? Papurtau galvą ir kažkur smegenų užkaboryje sukirba klausimas, kodėl taip domiuosi jos gyvenimo istorija.

Ji atsistojusi mosteli durų pusėn.

– Aprodysi, kol kalbamės, ar tiesiog sėdėsi ir tyliai mane teisi?

Akimirką išsižioju dėl jos įžūlaus tono, tada susiimu ir stodamasis pasičiuampu skrybėlę.

– Arklidės čionai, – subumbu praeidamas pro ją.

Po dvidešimties minučių stovėdami prie mūsų didelės arenos stebime, kaip Dastis, vienas mūsų dresuotojų, bando prisijaukinti nerimastingą kumeliuką. Jis baikštus, tad sunku atkreipti dėmesį ir neišgąsdinti.

Aivė stebi žirgo elgesį, lyg kalbėtusi su juo mintimis, man atsakinėjant į trijų padėjėjų klausimus. Kažkodėl nusprendė, jog reikia dirbti būtent ten, kur stovime mudu su Aive. Lyg nežinočiau, kad ji dienos tema.

Vienas mano pagrindinių darbuotojų šnekina Aivę tarsi senas bičiulis. Iš juoko iškart suprantu, kad ši moteris negali čia dirbti. Jos žavesys per daug blaško. Šie mulkiai niekaip nedirbs, jei ji bus šalia, o aš savo ranchoje vertinu produktyvumą. Tikrai nereikia dar vienos bėdos, dėl kurios neri-maučiau.

– Kaip sekasi, Seržante? – Nešas, mano ilgametis draugas, suploja man per nugarą grįždamas iš didžiojo namo po pusryčių su mano mama ir sese.

– Et, – urgzteliu.

– Taip puikiai? – paklausia kikendamas. – Gal per daug ją spaudi? Vėlavo šešias minutes, tai bent.

– Gal. Jos gyvenimo aprašymas geras, – pripažįstu.

Stebiu, kaip ji nuo sienelės paėmusi dresūros lazda lipa į aptvarą. Su Nešu susižvalgę greitai nusekame jai iš paskos, kai atlapojusi vartus įsitikina, kad įžengti saugu.

– Galiu pabandyti? – drąsiai klausia Dasčio.

Dastis nieko nesuprasdamas pažiūri į ją, o tada plačiai nusišypso.

– Pirmyn, jis užsispyręs niekšelis, niekaip neprisileidžia.

Ji linktelėjusi tvirtai atsistoja priešais tą pasiutusį kumeliuką.

– Žinote apie Parelio metodą? – klausia ir Dasčio, ir manęs.

– Lyg ir ne, – atsakau stebėdamas, kaip perima virvę iš Dasčio.

Dabar ji kitokia, ne ta liepsna mano kabinete. Rami šalia baikštaus žirgo. Paglosto nosį, kažin ką sušnibžda.

– Metodas moko, kad draugystę su žirgu galima natūraliai pelnyti per bendravimą, supratimą ir psichologiją, o ne sausą dresūrą, baimę ir bauginimą.

Paėmusi lazda braukia apačioje kabančia virvele per žirgo nugarą, o tada švelniai patraukia. Kumeliukas pasibaido, bet ji, užuot įtempusi virvelę, tiesiog kilsteli ranką ir atsitraukia suteikdama daugiau erdvės.

– Mes dirbame kitaip, – pasakau jai atsiremdamas į tu-rėklą, nes Aivės darbas užburiantis.

– Kodėl taip senamadiškai? – pasidomi.

– Nes taip buvo visada, – kvailai atsakau.

Aivė ir toliau juda: tai vedžioja virvele per žirgo nugarą, tai ratais, kaip lasu, per žemę. Kaskart kumeliukui pasibaidžius, ji kažką švelniai sukužda, nuramina perbraukdama virvele per šoną ir, po galais, po dešimties minučių jau patraukia jo dėmesį ir vedžioja pusę minutės – ramiai, ratuku.

– Mane mokė su žirgu kurti tikrą ryšį. Tam reikia užsistarnauti jo pasitikėjimą ir padėti jaustis saugiai. Senaisiais, tradiciniais dresūros metodais to nebus. Jiems reikia saugumo. Jei su mumis jausis nesaugūs, niekada nepasitikės. Niekada netaps geranoriškais partneriais.

– Skamba kaip šiuolaikinis hipių mėsas, – atkerta nepagalvojęs ir Nešas alkūne stukteli man į šonkaulius. Aki-vaizdu, metodas veikia. Man tiesiog nepatinka klysti ar netekti kontrolės. Visa tai ir įvyko.

Aivė dar kelis kartus pavedžioja žirgą po gardą, nusprendusi, kad užteks, atkabina pavadį ir leidžia jam pasitraukti. Priėjusi priploja dresūros lazda man prie krūtinės ir pažvelgia mėlynomis akimis.

– Viršininkas tu, tik sakau, kas veikia man. Kaip ir su žmonėmis, turi rodyti pagarbą, ne tik jos tikėtis. Ačiū už galimybę, mielai padėčiau tavo šeimos rančai, kol nėra Sem, – praėjusi pro mudu su Nešu atsisuka per petį. – Aišku, jei nedarai prielaidos, kad netinku, – taria šypsodamasi.

Nešas pasilenkęs sušnibžda:

– Po galais, Seržante. Sutikai sau lygią.

Sukryžiuavęs rankas ant krūtinės stebiu ją nueinančią. Puikiai žinau, ji tikra bėda. Ir dar pati tiesiog išiprašė.

1

VEIDAS

Spalis

„Pirma sureagavo ne mano protas, o kūnas. Čeisas, čiupęs už pakaušio, gniaužia plaukus, godžiai bučiuoja.“

– Dieve, neturi kitų užsiėmimų? – suniurnu bandydamas patildyti ne savo grotuvo garsą ne savo pikape.

„Noriu, kad klūpotų. Noriu, kad skęstų mano...“

– Padėti, Vade? – Aivė sukikena šalia, kai pagaliau sugriebęs teisingą rankenėlę pritildau jos audioknygą, kad nereiktų iki pat rančos klausytis, kaip atpasakojamas orgazmas.

– Nereikia, – išspaudžiu.

Patraukiu dvi šilkinės plaukų gumeles žemyn, norėdamas įjungti Aivės *Silverado* atbulinę pavarą. Nestebina, kad vairuodamas turiu galynėtis su tomis nesąmonėmis. Per tas kelias savaites, kiek Aivė dirba rančioje, turbūt priėmė jų visuose silosų patalpos kampuose. Pirmą dieną

paliko vieną ant mano stalo ir atėjo ieškoti – tada ir sužinojau, kad tokios plaukų gumelės, švelnios ir pūkuotos, vadinamos gumiukais, ir Aivė juos kaupia. Skirtingų spalvų ir raštų, lyg staiga prireiktų papildomų trisdešimt dviejų. Ant jos stalo stūkso bokštas iš visų vaivorykštės spalvų ir dar šiek tiek. Ryšku ir džiugu visą parą – visai kaip ji.

Aivė tokia moteriška ir džiaugsminga – netgi jos pikapas toks, kurį šįvakar esu priverstas vairuoti. Ant galinio vaizdo veidrodėlio kabo pinakolados kvapo oro gaiviklis, puodelių laikikliuose – lūpų balzamų ir rankų kremų maišalynė. Prakeiktas grožio salonas su ratais.

Jos raudonai padažytos lūpos išsišiepia dėl mano atviro pasišlykštėjimo jos knygomis.

– Vairuoji merginos pikapą, susitaisyk su tuo, – nusi juokia. – Juk žinai, kad mėgstu tokias knygas.

Didelės migdolų formos akys nepaklusniai žiba, jai ant raudonos vakarinės suknelės velkantis *mano* švarką. Daviau, jai sušalus ir Koulo slidžiam farui draugužiui pasiūlius savo. Vežu aš, tai tegul ir švarką vilki mano.

– Tik erzinu, bose... Juk žinai, kad tyčia? – sukikena, o aš papurtau galvą.

Net neabejoju. Ji muša iš vėžių ir nuo pirmos dienos klibina mano norą viską kontroliuoti ir planuoti. Šiaip ar taip, ji geriausias pasirinkimas laikinai eiti žirgų dresuotojo pareigas. Pripažinsiu, per interviu padarė įspūdį, o jos mentorius iš Amerikos kvorterių asociacijos*, man paskambinus pasiteirauti, neužsičiaupė.

* *American Quarter Horse Association (AQHA)* – didžiausia pasaulyje amerikietiškujų kvorterių žirgų veislės organizacija. Čia ir toliau – vert. past.

Padirbėjęs su ja diena iš dienos pastarąsias savaites, suprantu, kodėl. Aivė nuostabi, geba nuraminti žirgus ir rasti su jais bendrą kalbą – visada išlieka kantri tiek su aikštingais kumeliukais, tiek su ramiais eržilais.

Bet, po galais, veda mane iš proto. Kalta ne ji, o aš – negaliu nepastebėti, kad ji ne tik graži. Kuo toliau, tuo labiau man aišku, kad visiškai nesuvokia savo išvaizdos ir įžūlaus žavesio. Nesupranta, kodėl kiekvienas rančos darbininkas verčiasi per galvą atsikelti anksti ir atnešti jai kavos arba siūlosi perimti ryto užduotis. Tie niekšeliai nėsyk nėra atsikėlę anksčiau, bet staiga atsibeldžia dar nė gaidžiams neužgiedojus?

Aivė džiaugiasi, kad visi tokie draugiški. Nors apsimeta patyrusi, manau, apie priešingą lytį galvoja naiviai.

Todėl nuolat prižiūriu ją ir pats stengiuosi neužsisipoksooti. Tvardausi, bet praėjo tik kelios savaitės, o dėl tokių pastangų pasenau dešimčia metų.

Atsisveikindamas pamoju broliui Koului pro langą ir išvažiuoju iš miestelio baro stovėjimo aikštelės. Jis, stovėdamas „Arklio ir statinės“ tarpdury, stebi, kaip vairuoju Aivės pikapą, ir šypsosi.

Vežu tik todėl, kad mano sesuo Sisė su draugėmis šį vakar pasikvietė ją kartu. Šventė Sisės sužadėtuves Ne Angelų stiliumi. Vadinas, persigėrė ir visą naktį šoko. Taigi, štai ir aš, lenkiu visus su lipduku „Leiskite kaubojoems pašėlti“ ant bamperio.

Nužvelgiu jos įžūlų vypsni – turbūt mano, kad jos literatūrinės nešvankybės mane sugėdino.

– Atleisk, kad meilės romanas privertė tave pasijusti nepatogiai, – sumurma pasileisdama plaukus, bet iš balso nė kiek neatrodo, kad apgailestautų. Akies krašteliu stebiu, kaip jos pečius apgaubia sruogos.

– Reikia šiek tiek daugiau nei nešvankybių, kad susigėsičiau, – atkertu.

Aivė apsimeta įsižeidusi.

– Tai aistringas meilės romanas, ne kokios vulgarybės, ir kaip tik artinasi prie geros vietos, kai išėjau į barą. Norėjau klausytis važiuodama namo. Nesitikėjau, kad veši tu, – sukrizena nė kiek nesikuklindama.

Ji ne tik juos skaito vos pasitaikius progai, bet ir važinėja po miestą, nesukdama sau galvos klausosi grynios pornografijos. Gerbiu moteris, kurios pasitiki savimi ir mėgaujasi seksu bei visais kitais dalykais, bet esu sau pats didžiausias priešas, tad garsiai suprunktęs iš jos žodžio „meilė“ užsitar nauju pliaukštelėjimu.

Ji įžūliai nusijuokia, apgirtusi nuo gėrimų švenčiant Nešo ir Sisės sužadėtuves.

– Ne visi esame niurzgos nekaltučiai, tai nepyk, jei mėgaujosi gera meilės istorija.

Patylėsiu. Ji nė nenučiuokia, kad aš toli gražu ne toks. Priešingai – tvirtai tikiu, kad sekse ribų neturi būti. Neverta tvardyti ten, kur gali paleisti ir pabėgti.

Niurzga? Be abejonės. Nekaltutis? Nieku gyvu.

– Nė negalvok, kad galėsi nutylėti. Ko čia taip pasipūtėliškai purkštauji? Nori pakomentuoti mano knygų pasirinkimą? – neatlyžta Aivė ir priduria: – Liežuvį prarijai?

Laisva ranka pasitrinu veidą. Vis dar nepripratau prie tos įžūlios tauškutės ir tai, kaip veda mane iš proto.

– Rėžk, – paliepusi kilsteli antakį. Vairuodamas sekundėlę atsisuku.

– Šios knygos siužetas niekaip nesusijęs nei su meile, nei su romantika, – išrėžiu rodydamas į konsolę.

– Susijęs, – ginčijasi Aivė apsimestinai apstulbusi ir prideda: – Jie abu myli ją savaip.

Abu? Jėzau Kristau.

– Gerai, važiuojam. Koks pavadinimas? – klausiu pravažiuodamas Lorel Kryko ženklą į tamsų užmiestį.

– Pavadinimas? – pakartoja mano klausimą ir priskanda lūpą.

– Teisingai. Šis aistringas romanas, kurį taip gini, kaip vadinasi? – atsukęs į ją skaičiuoju tylos sekundes. – Kas ne taip? – klusteliu. – Liežuvį prarijai iš to nešvankumo?

Susiraukia.

– Ne... Tiesiog nesąžiningas klausimas, nes pavadinimas visai neromantiškas.

Darosi įdomiau.

Nužiūri savo nagučius – nesvarbu, kad tamsu, – lyg tučtuojau reikėtų patikrinti.

– Koks pavadinimas, Bėda? – pakartoju.

Aivė atsidususi pažiūri pro langą.

– „Ištvirkę nuodėmių valdovai“, – sušnibžda vos girdimai.

Linkteliau.

– Klydau. Labai romantiška.

Aivė atsikvepia, bet daugiau nieko nebesakydama spokso pro langą. Lieku prie savo sumautos nuomonės.

Nebeerzindamas jos įjungiu radiją. Vairuojant groja Kolteris Volas. Įsiklausau. Bet tylą tetrunka tris minutes, nes ši moteris visada turi taukšti.

– Koks smagus gražios poros vakarėlis! Žinau, aš čia trumpam, bet labai patinka tavo šeima. Visi draugiški.

– Aha, nuostabūs, – tariau kandžiau, nei norėjau, ir priduriu: – Niekada nemaniau, kad Nešas susitupės.

Geriausias draugas jau dvidešimt metų ir tuoj svainis – oficialiai. Nesumeluosiu pasakydamas, jog nustebau sužinojęs, kad visą vasarą susitikinėjo su Sise. Bet kai aprimęs supratau jo ketinimus, neabejojau, kad jiedu tobulai tinka. Net jei tie nesibaigiantys bučiniai ir susikibusios rankutės verčia vemti, džiaugiuosi, kad Nešas ir mano sesė laimingi. Gal nutrauks Ešbių prakeiksmą, persekiojusį mūsų trijulės santykius.

– Turiu vieną klausimą, jei per daug asmeniškai, neatsakyk, – tarsteli Aivė.

Prasideda.

– Jokių asmeniškumų, – išspaudžiu.

– Nejaugi? – girdisi sarkazmas. – Pažadu, neskaudės, tiesiog smalsu. – Palaiko mano tylą kaip leidimą. – Nesuprantu, tai kaip ten su tavo šeima?

Sumirksiu nesupratęs.

– Turiu omeny, jie tokie draugiški ir rūpestingi, atrodo laimingi, tai gal tu įvaikintas ar užaugai kitur? Paklydęs brolis, vis dar laikantis pagiežą?

Atsisuku į ją. Aivės mėlynos akys atspindi bėdas, užtarnavusias jai pravarde. Susiraukiu, jai juokiantis iš savo pusėtinai juokingo pokšto daug ilgiau, nei turėtų.

– O tu moki kitokių išraiškų, ar tik raukytis? – klusteli, kai sukame į „Silver Painso“ privažiavimą, mano šeimos rančą ir dresūros centrą. Mano namai. Mano atsakomybė.

Pravažiuoju savo namelį per pievą, kad nuvežčiau ją. Dirbdama Aivė apsigyveno penktajame namelyje „Mėlynos akys“. Arčiausiai mano. Galėjo pasirinkti bet kurį tuščią, bet pasirinko šį dėl dviejų priežasčių, apie kurias neužsičiaupė. Pirma – nes jos akys mėlynos, bet, regis, per silpnai pasakyta. Jos tokios mėlynos, kad kartais atrodo violetinės, kaip giedras žiemos dangus... Nesvarbu.

O antroji priežastis ta, kad „Mėlynų akių“ veranda atsukta į šiaurinius miškus, o jai patinka privatumas.

Turbūt todėl, kad galėtų sėdėti ir ramiai skaityti savo nešvankias knygas.

– Namai namučiai, – sučiulba atsisukdama į mane. – Ačiū, kad pavežei, kapitone Džiaugsme, smagiai praleidau vakarą, išskyrus paskutines penkiolika minučių.

Atsakau tik burbtelėdamas, šokęs iš pikapo einu prie jos pusės. Aivė nusimeta mano švarką nuo savo moteriškos figūros ir išlipdama atiduoda.

– Nebešalta, ačiū, – taria, kol imu ir mainais gražinu raktelius.

Mūsų ūgių skirtumas daug akivaizdesnis, kai teskiria tik žingsnis. Siekia vos aukščiau mano pečių, net avėdama tuos batelius. Laukiu tikėdamasis, kad patrauks į namelį,

bet burbtelėjusi, jog neištvers nė sekundės ilgiau, nusiauna juodus aukštakulnius ant žolės.

– Mmm... Prakeikimas, kaip gera, – jai kimiai suaimanavus, nuryju seiles – sunkiai. – Visą vakarą to laukiau. – Nekaltai sukikenuši nusispiria antrą batelį ir netenka dar kelių centimetrų. Atsisuka šypsodamasi.

Nusigręžiu, kad nebegalvočiau apie jos skleidžiamus garsus, kol murma, kaip gera jausti žolę basomis, kažką apie susivienijimą su žeme, kol mosteliu link jos durų. Pažiūri į jas, tada į mane, lyg negalėtų patikėti.

– Pareisiu, bose, gali keliauti namo. Juk mano verandą matai iš savosios, – parodo į mano namelį vos už šešiasdešimties metrų.

Papurtau galvą.

– Keliausiu, kai įžengsi vidun.

Atlošusi galvą, nusijuokia ir užkopia laipteliais.

– Gerai, tebūnie! – šūkteli per petį. – Bet tik todėl, kad šiek tiek išgėriau. Bet aš didelė, galiu savimi pasirūpinti. – Patapšnojusi per rankinuką mirkteli. – Purškalas nuo meškų.

Aišku, nešiojasi purškalą nuo meškų. Tai patrakėlei jo veikiausiai nė nereikėtų, nes iškart susidraugautų ir pamaitintų pro galines duris.

– Labanakt, Vade, pasimatysim ryte! – uždainuoja.

Jai uždarius duris, lieku stovėti ir purtyti galvą dėl uragano vardu Aivė Spenser.

Persimetęs švarką per dilbį grįžtu iki savo namelio „Bliugraso“.

Po didžiojo namo šis namelis didžiausias. Vado namelis – vienintelis su dviem miegamaisiais ir vonios kambariais. Atsikraustęs po skyrybų pagaliau įrengiau taip, kaip norėjau. Galima sakyti, pats atnaujinau virtuvę, Koulas irgi padėjo.

Atėjęs įjungiu šviesą. Ramiai įkvepiu. Mano namai. Tamšios rąstinės sienos ir sendintos medinės grindys. Vis dar kvepia oda ir tabaku, šis kvapas per daugelį metų čia liko nuo ankstesnių gyventojų. Virtuvėlė tiesiai priešais – naujos riešutmedžio spintelės ir nerūdijančiojo plieno prietaisai.

Kairėje didelė svetainė su židiniu per visą sieną ir langais, atsuktais į didįjį namą ir arklides tolumoje. Tobula vieta prisėsti su viskiu vakare ir pasiklausyti mėgstamiausios vinilinės plokštelės. Tik čia galiu negalvoti apie vadovavimą, rančą, senstančią vienišą mamą, tėčio paliktas atsakomybes, Džanele, ateitį.

Čia galiu būti tiesiog Veidu, kad ir kas jis toks šiomis dienomis. Nėra laiko susimąstyti, kai reikia prižiūrėti rančą, o į sprandą alsuoja spaudimas dėl kitų metų derbio. Atsilaisvinęs kaklaraištį nusispiriu velniškai nepatogius išėiginius batus. Mąstant apie rytojų ir kabinant švarką kažin kas lengvo užkrinta ant pėdos.

Pasilenkęs paimu, kad įsižiūrėčiau. Aivė tevilkęjo mano švarką dvidešimt prakeiktų minučių. Prisiglaudęs švelnią medžiagą prie nosies įkvepiu saldaus aromato. Po galais, kaip kvepia. Mestelėjęs juodą satino gumiuką į krepšėlį ant šaldytuvo traukiu į dušą.

Ką radau, tas mano.

Sudomino? Pirkite knygą
TAVO ŠIRDĮ PRISIJAUKINU
bene geriausia kaina [ČIA](#)

**Aistringame kaubojiškame romane paniuręs rančos
valdytojas ir žavi žirgų dresuotoja priversti dirbti kartu,
tačiau kibirkštys tarp jų gali tapti kur kas
pavojingesnės už bet kokią laukinę stichiją.**

Veidas Ešbis nieko neprisileidžia. Tėvo mirtis, iširusi santuoka,
šeimos verslo našta – reikalų apstu. Jis puikiai jaučiasi
būdamas vienintele tvirta atrama šeimai
ir „Silver Painso“ rančai.

Aivė Spenser supranta du dalykus: su gyvūnais bičiuliauti
smagiau ir pasikliauti gali tik savimi. Po neramios vaikystės
ir vėliau ištikusių nesėkmių Aivė nekantrauja viską pradėti
iš naujo „Silver Painso“ rančioje ir įgyvendinti svajonę –
paruošti Kentukio derbiui lenktyninį žirgą.

Veidui reikia pagalbos, bet, išsiskyrus įdviejų nuomonėms
dėl geriausio žirgo dresūros, nebeaišku, kodėl Aivė vis dar čia.

Ji – chaosas, jis – kontrolė, bet užtvankai netrukus
sugriuvus įsiplieskia aistra.

**„Dėl šios knygos nemiegojau iki penktos
valandos ryto, ir nei kiek dėl to nesigailiu.“**

– Amazon.com atsiliepimas

**„Puslapiai verste verčiasi, o
pikantiškų detalių yra su kaupu.
Ši knyga visiškai pateisino mano
lūkesčius meilės romanui apie
kaubojus.“**

– Amazon.com atsiliepimas

svajonių knygos

9 786090

311417

www.svajoniuknygos.lt

www.facebook.com/svajoniuknygos

PASIDALINK,
KAD SKAITAI